

Hentimod af, hvad man ellers vilde have faaet derfor. Dette var naturligtvis et meget haardt Tab, og det blev særdeles søleligt for de Bedkommende. Nu komme de og sige: Dette Tab have vi ikke kunnet bære; kunde det ikke gaa an, at vi fik denne Differentialtold indført igjen. Dertil har jeg maattet svare: Nei; det kan ikke gaa an, og det er endnu min fulde Overbevisning og Mening, at det ikke kan gaa an, thi det vil i altfor mange Henseender komme til at støde an mod de vigtigste Grundsætninger i vor Toldlovgivning, til at jeg skulde kunne gaa ind paa at give mit Samtykke til eller at foreslaa Rigsdagen en saadan Foranstaltning som Gjenindsførelsen af Differentialtolden. Jeg tror derhos, at det vilde stride mod Dernes egen Interesse at gennemføre denne Told; men dette beror paa en Anskuelse om Udviklingen af Dernes fremtidige Handelsbevælgelser, som jeg ikke nu skal trætte det ærede Thing med. Jeg vil kun sige, at jeg anser det for mest sandsynligt, at de i Længden vilde tabe ved Gjenindsførelsen af Differentialtolden; men paa den anden Side forekommer det mig, at der virkelig i den Betragtning, som er gjort gjældende derudefra, idet man aabent kommer og siger: Vi toge fejl dengang, vi bedømte Forholdene for hastigt; kunne I ikke hjælpe os paa denne Maade? ligger en Dypfordring for os til at svare: Paa denne Maade kunne vi ikke hjælpe Eder; men vi have ikke Noget imod at yde Eder en midlertidig Hjælp, der vil kunne gavne Eder netop i den Retning, hvori I søge Hjælp. Maaſte kunde vi hjælpe Eder til paa en anden Maade at undgaa den Forringelse af Eders Sukkers Pengeværdi, som nu er tilstede. I vilde derved opnaa noget Eignende, om ikke fuldstændigt det Samme og ikke fuldt saa Meget, som I ønske. Og nu er det vistnok saa, at der paa Udsørselen af Sukker fra St. Croix hviler en af de i mine Dine uheldigste Afgifter, som et Land kan have, nemlig Afgiften paa Bruttoproduktionen af dets Hovedexportartikel thi af det Sukker, den forbruger, fortærer den selv den allermindste Del. Hoveddelen føres ud; af det Sukker, der føres ud, leve Derne, og af hvert Pund Sukker, der føres ud, er-

lægges 5 pSt. af Værdien. Nu siger jeg, at det forekommer mig at ville være en overordentlig nyttig Ting, om man netop i Retning af deres Klager her vilde imødekomme dem ved at hjælpe dem til at kunne faa denne Sukkertold ophævet; jeg kan ikke negte, at dette endnu staar for mig som en sund Tanke. Nu har det ærede Udvalg sagt: Ja, det er jo altsaa en permanent Foranstaltning; men dertil svarer jeg Nei, thi denne Foranstaltning skal kun være for en begrændset Tid, forbi det skal betydes dem, og de skulle vide, at de maa indrette sig paa at kunne komme ud af det med et mindre Skattebeløb end det, de nu have; de maa lære at finde paa Midler til at indskrænke deres Udgifter i en saadan Grad, at de kunne undvære denne Skat. Men, mine Herrer, naar De ville betænke, at det Skattebeløb, der her tale om, udgjør $\frac{1}{3}$ af Den St. Croix' samtlige Indtægter, saa ville De se, hvorfor man ikke kan sige til dem: I skulle gjøre disse Indskrænkninger i træk. Tænk Dem, at man vilde stille en Rigsdagssession den Opgave at undvære $\frac{1}{3}$ af Statens Indtægter, og at den endda skulde tilveiebringe Balance paa Budgettet, saa vilde de se, at dette var en Førdring, som det maatte erkjendes for at være næsten umuligt at opfylde. Stiger jeg altsaa til Kolonialraadet: I maa indskrænke Eders Udgifter med $\frac{1}{3}$; saa maa jeg jo nødvendigvis give nogen Tid dertil. Derfor er det, at min Tanke har været at betyde Kolonialraadet, at det kun var en midlertidig Hjælp, og at de maatte tage under den største Overveelse, hvorledes de hensigtsmæssigt og bedst maatte kunne indskrænke deres Udgifter, og i gånſke faa Klar bringe det til at naa det Standpunkt, at de kunne træde ind i det Forhold, der er givet ved Kolonialloven. Derfor er det, at jeg ikke kan erkjende, at Udvalgets Indvending imod mit Forslag, at det skulde have en permanent Karakter, skulde være begrundet. — Nu har Udvalget dernæst vendt sig væsentligt til Spørgsmaalet om Laanet, som det ogsaa finder har en permanent Karakter, men hvilket jeg ligesaa lidet som det ærede Mindretal paa nogen Maade kan indse Rigtigheden af, Rigtigheden nemlig detaf, at